

*If love is a sin, punish me by kisses.
And if love is a crime, I wanna be your victim.*

หากความรักคือบาป โปรดลงโทษฉันด้วยจูมพิตละมุน
หากความรักคืออาชญากรรม...
ฉันหวังเหลือเกินว่าจะตกเป็นเหยื่อของคุณ

บทนำ

Aloha Miss X

ภายในบ้านหลังใหญ่ประหนึ่งคฤหาสน์ประจำตระกูลหลง กระแสลมเย็นๆ ในช่วงหัวค่ำทำให้บรรยากาศภายในห้องนั่งเล่นซึ่งเปิดโล่งออกไปยังสวนสวยกว้างขวางภายนอกนั้นเย็นสบายอย่างไม่น่าเชื่อ

เป็นครั้งแรกที่ชายหนุ่มสี่คนซึ่งนั่งกระจัดกระจายอยู่ภายในห้องต่างรู้สึกผ่อนคลายกว่าทุกที เมื่องานทั้งหลายที่พวกเขาต้องดูแลรับผิดชอบอย่างต่อเนื่องมาตลอดถูกปลดออกเหมือนยกภูเขาออกไปจากไหล่

หลงจินฟง...ชายหนุ่มผมสีดำ ใบหน้าคมคายดูหล่อเหลาและร้อนแรง ด้วยดวงตาคมสีเทา เอื้อมมือหยิบแก้วทรงสี่เหลี่ยมใสแจ๋วบรรจุวิสกี้ชั้นดี ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะชั้นจิบน้อยๆ ก่อนแยมยิ้มมุมปากบางๆ

"อาซะ ในที่สุดเวลารี่แลกซ์ของพวกเราก็มาถึง ☺"

"เวลารี่แลกซ์ที่ว่า..." คำพูดนั้นถูกเอ่ยทวนออกจากริมฝีปากบางบนใบหน้าคมคายที่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีน้ำตาลเข้ม "นายคงหมายถึง...เวลาที่ 'มิสเอ็กซ์' ไม่อยู่ชั้นนี้ละ" เร็นคลีรอยยิ้มอ่อนโยน ก่อนวางโทรศัพท์ที่เพิ่งจะจับบทสนทนากับคนรักลงบนโต๊ะ

"เฮอะ ดีใจเกินไปรีเปล่า" เสียงซุ่มๆ จากชายหนุ่มผมดำเอ่ยสวน
วงศักรวมดวงอย่างจริงจังจนแทบเป็นปมเมื่อเจ้าตัวเงยหน้าขึ้นจากแล็บที่อป
ตรงหน้ามายังเพื่อนอีกสองคน "ถึงเจ้าตัวไม่อยู่ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มึงงานลัก
หน้อย"

"หมายความว่ายังไง" เร็นถามอีกหนด้วยน้ำเสียงสนใจ

"เฮอะ" ออกัสถอนหายใจเบาๆ ยกปลายนิ้วดันกรอบแว่นขึ้นเล็กน้อย
ให้เข้าที่ ก่อนพรมนิ้วลงยังแป้นพิมพ์ต่อ "รายงานคราวก่อนที่ส่งไปเพิ่ง
ถูกสั่งให้อามาแก้ใจง่ะ"

"อ้อ" จินฟงคลี่ยิ้มกว้างที่มุมปากอีกหน "ผมจำได้ละ...วันก่อนมีคน
โทรมาหาผมให้ไปรับรายงานเรื่องคดีนักค้ายารัสเซียมาแก้...แต่ผมลืมไป
ซะสนมเลย"

" 'สนิท' จินฟง" ออกัสแก้คำเบาๆ พร้อมถอนหายใจเอือก "ก็เพราะ
นายไม่ไปเอามาแก้ใจง่ะ ฉันถึงต้องวุ่นวายแก็เองอยู่เนี่ย"

"แก้งาน? คดีนักค้ายารัสเซียนะเหอ ยังมีส่วนต้องแก้ด้วยงั้นเหอ"
เร็นถามงงๆ เพราะคิดที่ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาอยู่ไม่มากก็น้อย

"อืม...แต่ไม่มากนักเหอ ฉันทำจะเสร็จแล้วละ" ออกัสตอบ

"เยี่ยมไปเลย" จินฟงแยมยิ้ม "นี่เป็นเพราะนายเป็นคนเอาการเอางาน
ที่สุดแล้วนี่ง่ะ"

"...ไม่เหมือนอีกคนละมัง" ออกัสถอนหายใจเบาๆ อีกหน ก่อน
ปรายตาไปยังไซฟาตัวใหญ่เบาะนุ่มที่เสมือนเป็นที่นอนได้ และที่ตรงนั้น
ก็มีร่างสูงของชายหนุ่มผู้มีใบหน้าเนียนใสได้เดินผมสีน้ำตาลส้ม นอนขด
ตัวกลมหลับอยู่อย่างสบายкура

"เอาน่า...ยังไม่ชินรีใจ ถ้าตื่นตลอดเวลาก็ไม่ใช่เซสเซอร์แล้วละ ^^"
เร็นหัวเราะเบาๆ ก่อนช่วยเปลี่ยนเรื่องออกจากร่องเล็กของกลุ่ม "ว่าแต่...
แล้วทำไมรายงานเราต้องแก้ละ ก่อนส่งก็ให้มีสก็ร์ตรวจดีแล้วไม่ใช่เหอ"

"เฮอะ ก็เพราะเป็น 'Miss X' ใจ" ออกัสพึมพำ

"นายพูดแบบนี้...มันทำให้ผมคิดออกเลยละ" จินฟงเอ่ยก่อนส่งเสียง
เดาะลิ้นสนุก "คนตรวจจัดจากนั้นคงเป็น 'Another X' แบบนั้นสินะ~"

"เดาไม่ผิดหรอก" ออกัสยกไหล่เบาๆ "เพราะงานนั้นดันมีคนของ 'X' คนนั้นเข้ามาเกี่ยวไง แทนที่จะส่งรายงานตรงขึ้นไปได้ เลยต้องมาโดนอ่านก่อน"

"หี เอานา...ผมออกจะชอบนะ" จินฟงหัวเราะ

"ชอบ?" เร็นกับออกัสแทบออกเสียงพร้อมกัน "หมายความว่าไง ที่ว่าชอบนะ"

"แหม...ก็...มันสนุกทุกที เวลาเห็นสองคนนั้นเจอกันนี่นะ"

คำตอบนั้นทำให้ทั้งออกัสและเร็นถอนหายใจเบาๆ แทบจะวินาทีเดียวกัน...

สนุก? แน่ใจหรือว่าสนุก

การที่สองเอ็กซ์มาเจอกันเมื่อไหร่มันก็เหมือนพร้อมจะเกิดปฏิกิริยาปรมาณูตามสูตร $E=mc^2$ ของไอน์สไตน์ทุกครั้งไปซะมากกว่า...

"เสียตายอยู่อย่าง..." จินฟงแยมยิ้มเจ้าเล่ห์เฉยลอยๆ ขึ้นมาเฉยๆ ก่อนจิบวิสกี้ในแก้วต่ออย่างสบายอารมณ์...เดือดร้อนให้คนอยากรู้แล้วถ้าไม่รู้จะอึดอัดสุดๆ ตามนิสัยของคนกริปเอออย่างออกัสเฉยเร่ง

"เสียตายอะไรของนายจินฟง -*-"

"ก็เสียตายตรงที่..." จินฟงกำลังจะเอ่ยต่อ...

หากแต่...

"เร็น...ก็โงงแล้วนะ =_=?" เสียงจากคนที่เขาที่เพิ่งลืมตาตื่น หลังจากมาถึงก็หลับแบบไม่คิดจะลืมตามองโลกหรือคุยกับใครเอ่ยสวนขึ้นมาดื้อๆ ส่งให้คนที่กำลังจะเอ่ยตอบคำถามปิดปากต่อ ส่วนคนอยากรู้ก็หงุดหงิดคิ้วขมวดแทบเป็นปม ส่วนคนถูกเรียกชื่อก็ได้แต่คลี่ยิ้มมองนาฬิกาข้อมือตอบคำถาม

"หือ? เกือบสองทุ่มแล้วนะ"

"อ้อ (. .)"

"จินฟง ตกลงนายเสียตายอะไร -*-" พอการถามตอบเงียบไป คนอยากรู้ก็คิ้วขมวดเร่งถามหาคำตอบอีกหน

"ก็เสียตายที่..."

"เรีน...โทรศัพท์ของผมแบบตฯ หมด ผมยืมของนายหน่อยได้มั้ย"
เสียงเนือยๆ เอ่ยชัดขึ้นอีกหน ก่อนร่างสูงๆ ที่เฟิ่งโงหัวขึ้นจากที่นอนจะเดิน
โซเซเข้ามาในวงสนทนา

วงคิ้วของคนอยากรู้จัดขมวดเป็นวงหนักกว่าเก่า ก่อนพยายามหาทาง
ระบายอารมณ์กรุ่นในใจด้วยการปลอบตัวเองว่าเดี๋ยวก็กั้ได้รู้แล้ว...

"ได้สิ" เรีนหยิบโทรศัพท์ของเขายื่นไปให้

เดี๋ยวก็กั้รู้คำตอบแล้ว...

อีกไม่นาน...ละมั้ง...

'๗'

หากแต่ยังไม่ทันถึงมืออีกฝ่าย โทรศัพท์ก็แผดเสียงร้องลั่นเป็นเพลง
ที่ตั้งเอาไว้เฉพาะหวานใจเสียก่อนจนเจ้าตัวชะงักมือตึงกลับ

"อา โทษทีเชส โอโบโทรมาพอดีนะ ^^;"

"แย้ง" เชสเชียร์ทำเสียงเนือยๆ เหมือนผิดหวังนิดหน่อย ก่อนหัน
มองหาเป้าหมายใหม่ และแล้วกั้... "ออกัส...ผมขอยืมโทรศัพท์นายหน่อย
ได้มั้ย"

"เอาไปทำอะไร -*-" คนหัวเสียถามกลับเสียงขุ่น ความจริงกั้ไม่ได้
มีปัญหारेื่องให้ยืมอะไรหรอกนะ เพียงแต่...มันช่าง 'ขัดจังหะ' เหลือทน

"ผมจะโทรหาคริสตินนะ เมื่อกั้ฝันถึง...เลยอยากได้ยืมเสียง (' ')"

เหตุผลไม่น่าให้ยืมเท่าไรเมื่อเอาความหมั่นได้มาประกอบ แต่ออกกั้
ก็ยอมถอนหายใจพริตก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกจากกางเกง
ยื่นไปให้

"เอาไป -*- แล้วไปหาที่คุยที่อื่นละ"

เฮ้อ คนมีความรักเหมือนกัน ก็พอเข้าใจนะนะ เพราะจริงๆ ก่อน
มาที่นี่ เขากั้ไปหาลู่หน้าที่บ้านมาเหมือนกัน...

"ผมไม่คุยกับคริสตินให้นายฟังอยู่แล้วละนะ =_"

เชสเชียร์พยักหน้ารับโทรศัพท์ส่งท้ายคำพูดให้ยิ่งหุ่ดหิดในฐานะ
คนให้ยืม ก่อนจะเดินจากไปทิ้งตัวลงนอนที่เดิม แต่คราวนี้เปลี่ยนจากนอน
หลับมาเป็นโทรศัพท์หาคนรักแทน...

เฮ้อออ... ออกัสถอนหายใจเบาๆ ยกปลายนิ้วดันขอบแว่นขึ้นอีกหน เสรีจเรื่องจากเซสเซียร์เจ้าตัวร่วนวายเสียที ถึงเร็นจะหนีไปคุยโทรศัพท์กับคนรักด้านนอก แต่ก็ไม่ใช่ประเด็น... เมื่อคนที่จะตอบคำถามที่เขายกถามรู้ได้ไม่ใช่คนพวกนั้น...

แต่เป็น...

"จินฟง ตกลงว่า..." เขากำลังจะได้คำตอบแล้ว...

'...'

...ถ้าไม่ใช่ว่า... เสียงโทรศัพท์เครื่องที่เหลือดั่งขึ้น พร้อมกับท่าทางเลิกคิ้วพอใจน้อยๆ ของหลงจินฟง

"อา โทษทีนะออกัส 'Lace Girl ของผม' โทรมานะ~"

จินฟงยกไหล่ส่งให้เหมือนใช้แทนคำพูดว่า 'คนรักสำคัญกว่า โทษทีนะ' ก่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแยมี่ยมก้วางกดรับ กรอกรน้ำเสียงคิดถึงผ่านลงไป

คนอยากรู้ใจจะขาดถึงขั้นอ้าปากค้าง... อุตสาห์ตัดตัวปัญหาเซสเซียร์ออกไป เร็นก็ไม่วู้เรื่อง แต่สุดท้ายแทนที่จะได้รู้... ก็กลายเป็นหนีไปคุยโทรศัพท์กับแฟนต่อคือๆ เนี่ยนะ!!!

ให้ตายเหอะ!! แล้วเขาต้องรออีกนานแค่ไหนกว่าหลงจินฟงจะวางสายมาตอบคำถามละเนี่ยยย!!?

...ท่าทางอยากรู้จนแทบคลั่งตายนั้นทำให้คนเพ็งคุยโทรศัพท์แอบเหล่มองปฏิบัติการแล้วหัวเราะพอใจเบาๆ ในลำคอ...

คนกรู๊ปเออเฮีย... คำตอบจริงๆ มันสั้นนิดเดียวเท่านั้นแหละ...

แต่มันก็สนุกนี่นะที่ได้แก่งคนอยากรู้ให้ออยากรู้จนแทบทนไม่ได้แบบนี้

เพราะงั้นแล้ว...

รอคำตอบไปอีกสักนิดก็แล้วกัน ☺

1 Aloha Hawaii

Miss X Kisses :

ความไม่แน่นอนก็คือความไม่แน่นอน...และฉันโคตรเกลียดคำนี้เลย

"Mahalo (ขอบคุณค่ะ)"

"Mahalo"

คำขอบคุณตามภาษาพื้นเมืองของฮาวายดังขึ้นหลังจากพนักงานประจำร้านขายเสื้อผ้าพื้นเมืองรับเงินไปจากฉัน ส่วนฉันก็รับเอาเสื้อสำหรับปูนอนอบแดดที่ชายหาดจากเธอมาพร้อมขอบคุณตอบเธอไปบ้างให้เข้ากับสถานที่

เมื่อวานหลังอาศัยอยู่บนเครื่องบินร่วมสิบกว่าชั่วโมง ในที่สุดฉันก็มาถึงสนามบินโฮโนลูลู บนเกาะโอวาฮูของฮาวายตอนราวๆ สามทุ่ม ทันทีที่มาถึงฉันก็รีบลากกระเป๋าเข้าโรงแรมนอนพักให้หายเหนื่อยแล้วค่อยมาเริ่มต้นเก็บช่วงเวลาแสนสุขของการพักร้อนที่ฮาวายในวันนี้...

"หมู่เกาะฮาวายเกิดจากแนวภูเขาไฟใล้ชั้นกลางมหาสมุทรแปซิฟิกทอดยาวต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ ประกอบด้วยเกาะขนาดใหญ่ที่ปรากฏให้เห็นตามแผนที่ทางภูมิศาสตร์แปดเกาะและเกาะเล็กเกาะน้อยอีกหนึ่งร้อยยี่สิบสี่เกาะ แต่เดิมถูกเรียกชื่อว่าหมู่เกาะแซนด์วิช..."

เสียงบรรยายเป็นภาษาอังกฤษจากไกด์ทัวร์ประจำรูปทัวร์เอเชียกลุ่มใหญ่ดังขึ้นจากข้างทางที่ฉันกำลังจะเดินผ่าน ก่อนที่มันจะชะงักค้างหายไปเฉยๆ เมื่อฉันเดินผ่าน

"ไว้ว~ คนสวย"

"เซ็กซีชะมัด!!"

"ไว้ มาคนเดียวเหรอ ผมดำแะ ลูกครึ่งเอเชียรีเป่านะ!?"

เสียงบรรยายขาดหาย ชั่วเสียงร้องแซวอย่างอดใจไม่ไหวจากพวกหนุ่มชาวเอเชียในกรุ๊ปก็ดังตามมาติดๆ เต็มร้อนบรรดาสาวๆ กับพวกบ้าแก?

ในกรุปต้องช่วยกันส่งเสียงกระแอมดังลั่นเรียกสติ

เฮอะ...ฉันเชื่อว่าผู้ชาย จะเป็นประเทศไหนก็เหมือนกันไปหมด

ฉันถอนหายใจระอาเบาๆ เดินออกมายังชายหาด ฟู้อ่าลงบนผืนทราย ในตำแหน่งที่คนไม่พลุกพล่านนัก ก่อนถอดเสื้อคล้องคอสีแดงสดออก พันหัว เหลือเพียงแค่บิกินีสีขาวด้านในซึ่งสวมมาตั้งแต่ที่โรงแรม หยิบแว่นกันแดดออกมาสวมก่อนหาไอพอดออกจากกระเป๋าสานกดไล่รายการหาเพลงสบายๆ ที่น่าจะเหมาะกับการนอนอาบแดด...

"ไอ้ เธอเห็นนั่นมั้ยนะ!"

แต่ก่อนฉันจะเสียบหูฟังเข้ารูหูเพื่อตัดขาดโลกภายนอก เสียงยัยสาวๆ เจแปนสามสี่คนที่นอนอาบแดดอยู่ไม่ไกลนักก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงดีใจสุดๆ ก่อนบรรดาเพื่อนในกลุ่มจะพากันพยักหน้ารับส่งภาษาญี่ปุ่นโต้ตอบกันไปมาสนุกปาก

"ให้ตาย!! หล่อชะมัด คนประเทศอะไรนะ!"

"อ้าย ฉันรักหนุ่มเชิร์ฟจัง~!"

เฮอะ...ไม่ใช่แค่ผู้ชายล่ำมั่ง บางที...ผู้หญิงประเทศไหนก็คงเหมือนกันไปหมด ไม่เว้นแม้แต่ยัยยุ่นพวกนี้ด้วย

เฮ้อออ บางทีการฟังภาษาต่างประเทศออกหลายภาษานี้ก็ไม่ได้ดีเท่าไรหรอก เหมือนโดนลากเข้าไปร่วมวงสนทนาด้วยยังงี้ก็ไมรู้ --

"ว้าวว...ฉันชอบผมเขาจัง สีน้ตาลอ่อนยาวระต้นคอ ดูเซอร์นิดๆ แต่กลับน่ารักค้นหาสินะ~"

ว่าไงนะ...?

...ผมสีน้ตาลอ่อนยาวระต้นคอจั้นหรือ!?

คีย์เวิร์ดแสนสยองบางคำทำให้ฉันรีบหันขวับไปตามทิศทางที่สายตาสาวยุ่นพวกนั้นพาไปทันใด เพียงแต่ทว่ามันก็สายไปนิด เมื่อร่างสูงเป้าหมายสายตาสาวๆ ที่ว่าแบกเชิร์ฟบอร์ดอันใหญ่วิ่งมุ่งหน้าลงทะเลไปแล้วเรียบร้อย...

แต่ทว่า...ไอ้ 'ผมสีน้ตาลอ่อน' กับ 'น่ารักค้นหา' ที่ว่านั้น มันก็ยังคงคาใจฉันอยู่ดี...

ถ้อยคำสั่งเสียที่ฉันสั่งเอาไว้กับจินฟงก่อนออกจากบ้านตระกูลหลง

เมื่อวานดังก้องในหัวอีกหน...

'...ระหว่างที่ฉันลาพักร้อนไปเสวยสุขที่ฮาวายในช่วงสองอาทิตย์นี้ ถ้าไม่จำเป็นไม่ต้องติดต่ออะไรไปละ เพราะฉันไปพักผ่อน ไม่ได้ไปทำงาน'

'อาฮะ~ แล้วถ้า...มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับ 'Mister X' ละ'

'พูดถึงหมอนั้นทำไม แสงหุชะมัด'

'หึ ใครจะไปรู้ละ ผมได้ข่าวว่า X คนนั้นก็ลาพักร้อน พอๆ กับ X คนนี้นี่นา'

...X คนนั้นก็ลาพักร้อน พอๆ กับ X คนนี้...จั้นเหรอ...

ฉันตั้งแวนกันแดดลงจากดวงตาเพื่อให้เห็นสีไม่ผิดพลาดก่อนพยายามเพ่งมองไปยังร่างสูงนั้นอีกหน...เพียงแต่ระยะทางนั้นมันไกลเกินไป ข้าคนเล่นเซิร์ฟในทะเลก็ไม่ใช่มีแค่คนหรือสองคน...

Mister X จั้นเหรอ...

เฮอะ!! ไม่มีทางหรอกน่า ก็แค่คนที่มึสึมกับทรงผมเหมือนก็เท่านั้น อย่าให้คำพูดยั่วประสาทของจินฟงมาทำให้ประสาทแตกไปหน่อยเลย!

ฉันส่ายหัวไปมาเพื่อไล่คำพูดของจินฟงออกจากหัว ดันแวนตาดำกลับเข้าที่ ตัดใจเห็นบุฟ่งเพลงเข้ารูหู เปิดเพลงเบาๆ สบายๆ ก่อนทั้งตัวนอนคว่ำลงบนเสื่อ ปล่อยให้แสงแดดทำหน้าที่ของมันไป...

เดี๋ยวก่อน...

จะว่าไปแล้ว...เมื่อวานนี้ ที่สนามบิน...

หลังจากที่ฉันไปปรับกระเป๋าเดินทางแล้วเดินตามเจ้าหน้าที่ของโรงแรมที่มารับเพื่อไปยังรถ...ฉันก็เหมือนเห็น...ด้านหลังของผู้ชายตัวสูง ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวระดับคอ สวมเชิ้ตสีเทาแบกเป้สีดำใบใหญ่...

แต่พอฉันพยายามจะแทรกตัวผ่านผู้คนตามไปดู...หมอนั้นกลับหายไปเฉยๆ ทำเอาปวดขมับหนีบๆ หมดอารมณ์ไปเร็งร่าราตรีในฮาวายต่อ พอถึงโรงแรมก็เลยตัดสินใจอาบน้ำ กินพาราเซตามอลแล้วเข้านอนเลย

อาจจะเจอหมอนั้นที่นั่นจั้นเหรอ...

บ้าน่า!! เป็นไปไม่ได้หรอก หยุดคิดได้แล้วเซี่ยเซี่ย ☹

ฉันส่ายหน้าไปมาอีกหนก่อนเปลี่ยนท่ามาเป็นนอนหงาย ไล่ความคิด

ชวนปวดหัวออกไปแล้วแทนที่ด้วยแผนการที่ยาวราวๆ ตามที่แพลนไว้...

ฮืม...ฉันน่าจะพักที่นี้สักสามวัน...วันนี้ขอแอบแดดเต็มๆ วัน ป้ายแก่ๆ ก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดที่โรงแรมแล้วไปเดินเล่นที่ Ala Moana Shopping Center ตอนเย็นๆ ก็หากินซีฟู้ดแบบฟูลคอร์สพร้อมจิบค็อกเทลเบาๆ ไปด้วย คำๆ ก็ลงมาหาอะไรดื่มในบาร์ของโรงแรมสักนิด ส่วนวันพรุ่งนี้...ไปเดินเล่นที่ Diamond Head ก็ไม่เลว ได้ออกกำลังกายดี แต่ Pearl Harbour ไม่เอานะ เบื่อจะแย่แล้ว ส่วนอีกวันก็...ทำอะไรดีหว่า...

แหม...มีเวลาว่างเยอะๆ นี่ดีจริงๆ ร่ายเรียงกิจกรรมที่จะทำยังไม่ครบวันเลย~~

ยังไม่ทันจะคิดแพลนสำหรับวันที่สามออก แสงแดดจ้าที่เคยทะลุผ่าน แว่นตาและหนังตาเข้ามาในตากก็ถูกบังด้วยเงาของอะไรสักอย่างจนฉันต้องหรีตาขึ้นมอง

เยี่ยม! อีตาฝรั่งหัวทองผิวแทนตัวล่ำไปด้วยซิกซ์แพ็กส์แน่นๆ เหมือนพวกคนชอบเล่นกล้ามเพื่ออวดสาว เขาถือมะพร้าวลูกใหญ่ปักด้วยหลอดประดับกล้วยไม้ไว้ในมือ และโบกมันไปมาตรงหน้าฉันพร้อมพล่ามอะไรไม่รู้ที่ฟังไม่ได้ยินเพราะมีเสียงดนตรีคลออยู่ในหู

ฉันว่าจะแกล้งทำเป็นไม่สนใจไปเรื่อยๆ ปล่อยให้ตัดใจนี้ไปเอง...แต่คิดอีกที แบบนั้นมันน่ารำคาญมากกว่ารีบๆ ทำให้จบๆ ไปซะมากกว่า ☹

"...มีอะไรคะ" ฉันดึงหูฟังเพลงออกจากหูข้างหนึ่ง ก่อนดึงแว่นลงแล้วเอ่ยถามเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่สื่ออารมณ์ไปเรียบร้อยว่าไม่ค่อยพอใจนัก

"แหม กว่าจะยอมคุยกัน...น้ำมะพร้าวสักหน่อยมั๊ยครับคุณคนสวย~"

ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันปะปนไปด้วยความกะล่อนดั่งขึ้นพร้อมกับอาการโบกโบยมะพร้าวไปมาไม่หยุด

...ให้ตาย พวกขี้เหลือีกแล้วจ้ะ เหรอ ="

"ไม่ค่ะ ขอขอบคุณ" ฉันส่ายหน้าตอบเสียงเนือยก่อนพลิกตัวคว่ำลงไปใหม่อีกหนเพื่อตัดรำคาญ ปกติแล้วคนมีมารยาทพอมักจะรู้ว่าทำแบบนี้คือไม่เล่นด้วยนะนะ

แต่ดูเหมือน...ไอ้ฝรั่งล่ำนี้จะไม่ได้รู้สึกอะไรสักนิด

"เฮ้ ไม่เอาน่า คุณอยากได้คนทาครีมกันแดดให้รีเปล่า ดูเหมือนมาคนเดียวแบบนี้คุณทาหลังไม่ถึงแห้งๆ"

...เพราะนอกจากจะไม่ไปให้พื้หน้าฉัน หมอนี่ยังทิ้งตัวลงมานั่งยองๆ อยู่ข้างฉันอีก -*-

"เอาน่าคนสวย ให้ผมช่วยทาหลังให้คุณดีกว่านะ~"

ขวดครีมกันแดดที่วางอยู่ใกล้กระเป๋าสานของฉันถูกหยิบขึ้นไปทันทีเมื่อสิ้นคำพูด ครู่ต่อมาเมื่อหยาบๆ ที่มีครีมกันแดดอยู่ในฝ่ามือนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนลงมาที่แผ่นหลังฉัน

หืม!

หากแต่มันกลับถูกหยุดเอาไว้ก่อนกลางอากาศ เมื่อฉันพลิกตัวขึ้นไปเอื้อมมือจับข้อมือใหญ่ๆ นั้นเอาไว้

"อย่าดีกว่า..." ฉันเอ่ยเสียงเข้ม

"เฮ้ เอาน่าคนสวย ขึ้นไม่ทาครีมกันแดดที่หลังด้วยล่ะก็ คุณได้กรีดร้องแน่ๆ หลังอาบแดดเสร็จนะ~"

"เหอ..." ฉันแยมยิ้มเหยียดบางๆ ที่มุมปาก "แต่ฉันคิดว่ามันคงดีกว่าถ้าฉันเป็นฝ่ายกรีดร้องเอง มากกว่าที่นายเป็นคนกรีดร้องนะนะ"

"ไว้ว้ คนสวย พุดแบบนี้ชวนให้คิดลึกนะเนี่ย แต่อย่างว่า...ผมก็จับคุณเพื่อแบบนี้แหละ" แล้วฝรั่งหน้าด้านนี้ก็วกเข้าเรื่องอื่นๆ ของตัวเองหน้าตาเฉย แถมยังไม่วายใช้สายตาลามเลียมาตามตัวฉัน "เอาน่า เขาเป็นว่าให้ผมเริ่มต้นด้วยการช่วยทาครีมกันแดดที่หลังคุณเป็นไง~"

พุดจบมันก็ดึงมือฉันออก ก่อนพยายามจะเอามือหยาบๆ ที่มีครีมกันแดดนั้นทาลงมาที่หลังฉันอีกหน แต่ฉันก็จับข้อมือนั้นเอาไว้ได้อีกครั้ง

"ให้ตาย!" ฉันสบถอย่างหัวเสีย "ฉันไม่ชอบพุดอะไรซ้ำๆ หรือกะนะ และ 'ครั้งที่สาม' ก็ไม่เคยมีในหัวฉันซะด้วย"

"ฮะ นี่คุณเครียดไปรีเปล่าคนสวย ก็แค่ทาครีมกันแดดเท่านั้นเองนะนะ" ใ้ฝรั่งหัวทองส่งยิ้มเง่เง่าที่คิดว่าทำให้ตัวเองดูดีเต็มประดา ก่อนจะพยายามเอาอีกมือมาแกะมือฉันออกอีกหน "เอาน่า ผมช่วยทาให้เองละกัน~"

หมับ!!

"!!!"

แค่เสี้ยววินาทีเท่านั้น...ไม่ทันที่ฝ่ามือหยาบๆ นั้นจะแตะลงมาที่หลังฉัน เสี้ยววินาทีที่เร็วเกินกว่าสายตาใครๆ จะจับสังเกตได้ และเพียงแค่อะไรที่ก่อนที่ฝรั่งเศสจะไม่เข้าทานี้จะตั้งหลักหนี ร่างนั้นก็พลันลอยแหวกอากาศลงไปหงายท้องกับผืนทรายเสียงดังลั่น...เมื่อฉันผุดลุกขึ้นก่อนจับร่างใหญ่ๆ หนาๆ นั้นตัวฉันลอยข้ามหัวไปเพื่อตั้งสอน

โครมมม!!!

"อืากกก!"

คนใ้มารยาทส่งเสียงร้องดังลั่นชนิดที่ลืมนไปเลยว่าตัวเองมาด้วยท่าทางมาดแมนแค่ไหนในตอนแรก และยังแหกปากร้องดังมากขึ้นเมื่อฉันจับร่างใหญ่ๆ นั้นพลิกแล้วจับข้อมือหักบิดไปด้านหลังอย่างแรง

"อืากกก!!"

"ฉันเตือนแล้วนะว่านายคงกรีดร้องมากกว่า *-~" ...แล้วก็บอกแล้วไง...ว่าฉันไม่ชอบพูดอะไรเป็นครั้งที่สาม!

"Shit!! ปล่อยนะไว้ย!!"

"เฮอะ คราวนี้ทำมาเป็นไวรี่ใจ" ฉันสบถเบาๆ ลังเลเล็กน้อยว่าจะบิดข้อมือให้มากกว่านี้อีกนิดดีรีเปล่า เพราะเมื่อคิดจะตัดสินใจทั้งที่มันก็ต้องเอาให้เข็ดไปซะในคราวเดียว คราวหลังจะได้เลิกทำตัวซื่อแ่ๆ ใส่ผู้หญิงที่เขาไม่เล่นด้วยอีก แต่อีกใจฉันยังอยากใช้วันพักร้อนอย่างสงบๆ มันคงไม่ดีเท่าไรกับการทำตัวเป็นจุดสนใจตั้งแต่วันแรก แถมแค่นี้พวกสาวยุ่นพวกนั้นก็พากันมองมาอย่างตะลึงค้างแล้ว...

แต่...ฮึ้ยยย ใ้พวกชอบแต่จั้งแบบนี้มันน่าจะเอาให้เข็ดไม่ใช่หรอ

"พอเถอะ..."

ฉันคิดจะตั้งสอนเพิ่มอีกสักนิด หากแต่เสียงของใครสักคน...ที่ไม่อยากยอมรับว่ามันช่าง 'คูนหู' นักก็พลันดังขึ้น...

"คุณกำลังทำให้เขากลั้วนะขอเล็กเชีย..."

...เสียงนี้มัน!?

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)